

«POEMES» DE JOAN COLOMINES

L'acció com a editor i director de Joan Colomines, amb la col·laboració decisiva i vertebradora de Joaquim Molas, aconseguí, en començar l'any 1963, la publicació d'una revista de poesia: fou «Poemes».

Per a aquesta realització hom optà pel camí de la legalitat o, amb més exactitud, de la mitja legalitat: malgrat que, indubtablement, es tractava d'una publicació periòdica, com palesaven tant el número de la primera pàgina com la data de l'última, era presentada a censura a Madrid com si es tractés d'un llibre. La fórmula fou bona, perquè permeté la publicació de vuit números que ompliren els anys 1963 i 1964, amb les indicacions cronològiques corresponents a les quatre estacions, d'hivern a tardor.

L'edició de «Poemes» era de 1.000 exemplars, 500 dels quals eren destinats als subscriptors. Un número valia divuit pessetes, però quinze si es comprava per subscripció. En aquell moment podia haver estat una empresa amb una vida econòmica precària però assegurada.

Caracteritzà «Poemes», sempre, un gran sentit de l'ordre i un grau d'exigència molt respectable. Les seves seccions, després d'una nota editorial inicial, eren: «Poemes de sempre», «Poetes inèdits», «Poemes inèdits», «Poesia premiada», «Poesia publicada», «Temps de poesia», «Crítica de

llibres», «Apunts de crítica», «Correu de poesia», «Poesia de fora» i «Noticiari». Per aquesta dedicació total i ordenada a la consideració del fenomen poètic, «Poemes» és, a la història de la literatura catalana, el cas més singular i arrodonit. Per això, per l'oportunitat de la seva publicació i per la indubtable necessitat d'un vehicle de comunicació d'aquesta mena, la seva desaparició fou una pèrdua molt important. Després dels vuit números esmentats, «Poemes» desaparegué; morí, i no pas de mort natural.

Els números d'aquesta publicació poètica arribaren sempre als lectors amb una mica de retard malgrat la imprecisió de la data, que alludia només a l'estació de l'any. Dins aquest procés, que havia aconseguit un estimable grau de consolidació, el número 9 de la revista seguí el camí normal, però el gestor que la presentava a censura a Madrid topà amb una actitud nova del funcionari corresponent: aquest, amb bones paraules, li aconsellà que, d'aleshores endavant, no perdés més el temps, perquè l'Administració havia descobert que «Poemes» era una publicació periòdica i, per tant, no n'autoritzaria cap número més. L'esmentada Administració havia trigat dos anys a fer aquell descobriment sensacional!

El frustrat novè i darrer número de «Poemes» existeix, a l'arxiu de Joan Colomines, en estat de proves d'impremta: és una digna continuació dels seus antecessors, però hi destaca l'atenció concedida al volum *Poesia catalana del segle XX* de Josep Maria Castellet i Joaquim Molas, publicat el 1963, amb tres crítiques diferents, una a càrrec de Joan Fuster.

«Poemes» aplegà un gran nombre de col·laboradors, entre els quals històricament cal destacar que aparegueren com a «poetes inèdits» noms com els d'Isidre Molas, Ferran Fullà, Francesc Parcerisas i Coloma Lleal.